

Europos kalbų diena 2020 m.

Rugsėjo 26 d. Europos Sąjungoje švenčiama šventė, skirta Europos Sąjungos kalboms. Pirmą kartą švęsta 2001 m. Jos metu Europos valstybėse organizuojami įvairūs renginiai, siekiant paskatinti kalbų mokymosi įvairovę, išugdyti pagarbą visoms Europos kalboms.

Šių metų Europos kalbų diena mūsų gimnazijoje skirta Justino Marcinkevičiaus atminimui. Mokiniai jo kūrinius vertė į pasirinktą užsienio kalbą.

Justinas Marcinkevičius –

Lietuvos poetas, dramaturgas, vertėjas, akademikas, visuomenės veikėjas, dalies lietuvių visuomenės dar sovietmečiu buvo vertinamas kaip „tautos poetas“. Jis kūrė daugiausia sudėtingomis sovietinio totalitarizmo sąlygomis. Jo kūriniais itin būdinga metaforiškas kalbėjimas, užuominos ir nutylėjimai. Pagrindinės Just. Marcinkevičiaus kūrybos temos buvo Lietuva, jos istorija, dabartis, gamta ir kultūra, žmogus Tėvynėje ir pasaulyje, žmogaus egzistencinė problematika: laimė, kančia, ištikimybė, pareiga, dora.

Anglų kalbos mokytojos:

Evita Maksvytienė,

Kristina Brazaitytė,

Kristina Sabaliauskaitė,

rusų kalbos mokytoja Janė Karalevičienė.

Šią naktį

*Šią naktį mintimis pabėgau nuo savęs,
Pabėgau nuo daiktų, šaltų ir įkyrių.
Žinojau, kad kažką turėsiu parsivest,
Jaučiau, kad reikia rast kažką, ko neturiu.*

Nes jau per žema tai, kas buvo aukšta.

*Nes jau per menka tai, kuo pats lig šiol
buvai.*

*Nes jau kiekvieną rytą, kiekvieną rytą
auštant*

Tie patys horizontai ir laivai.

Ir taip kankinamai ilgiesi tolumų,

Ir taip kankinamai ilgiesi aukštumų,

Ir taip kankinamai be tolumų ramu,

Ir taip kankinamai ramu be aukštumų.

Tonight

I ran away from myself tonight,
I ran away from things cold and obsessive.
I knew I would have to take something
tonight,
Something that I didn't have.

Because what was high, are already too
low.

Because it's so little, what you've been so
far,

Because every morning at a dawn

The same horizons and boats.

And so painfully longing for distances,

And so painfully longing for heights,

And so painfully calm without distance

And so painfully calm without heights.

Gerda Meškinytė, IIIg kl.
Anglų kalbos mokytoja Evita Maksvytienė

Prisipažinimas

*Kas aš be medžio, be žolės, be paukščio,
Be priėjimo prie žmogaus, be žvilgsnio,
Kuris mane sutinka ir palydi?*

Gėlele, tavo žiedas manyje.

*Žinau, žinau, kaip jį turiu laikyti,
Kaip nešti šitą fakelą turiu.*

*Tą dieną, kai išdraskė strazdo gūžtą,
Aš neturėjau kur namo pareiti-
Per visą dangų liūdna buvo, žmonės.*

*Mačiau: kaip žvėrys lakstė mūsų akys,
Grėsmingai plėšrios, alkanos ir baikščios-
Ir nieks nuo jų pačių negynė jų.*

*Pakrikštytas ne vandeniui, o meile,
Esu čionai mylėti. Ir žinau,
Kad žemėje nėra daugiau ką veikti.*

Cofession

Who am I without a tree, without grass,
without a bird,
Without access to a human, without a look
That accompanies and welcomes me?

Oh, flower, your blossom is inside me,
I know, I know how I should keep it,
And how I should carry this torch.

That day when the nest of starling was
scratched,
I had nowhere to go.

Oh, people, it was sad all over the sky.

I saw: how eyes were running as if they
were wild,
Predatory hungry and coward,
And none defended them from
themselves.

I wasn't baptized with water, but with
love,

I'm here to love. I know,

That there is nothing else to do on Earth.

Gabrielė Stelmokaitė, IGA kl.
Anglų kalbos mokytoja Evita Maksvytienė

Šypsena gatvėje

Ilgai stebėjau vieną žmogų:
Jisai stovėjo ir šypsojos.
Gatve važiavo, ėjo žmonės.
O jis stovėjo ir šypsojos.

Kaip keista, ne tiesa?
Vidur dienos
Kad taip stovėtų ir šypsotųs...

Aš pasiekiau jo žvilgsnį-
Rodos, nieko.
Paskui į veidą pažiūrėjau-
Kiek pavargęs
Ir šiandien nesiskutęs.

Kaip keista, ne tiesa?
Vidur dienos
Kad taip stovėtų ir šypsotųs...

Nejučiom
ir aš ėmiau šypsotis.
Nuostabu!
Jūs pabandykit:
Vidury dienos
Sustokit gatvėj ir, lyg niekur nieko,
šypsokitės.
Be, galo gera.

Paskui aš priėjau prie jo:
-Atleiskit...
Jūs visą laiką šypsotės.
Ar negalėtumėt paaiškinti-
kodėl?

Jis pažiūrėjo į mane-
akimirka-
ir šypsena prapuolė:
-Šypsausi? Aš?
Tai jums tik pasirodė...
O, be to,
koks jūsų reikalas?

Ir jis nuėjo.
Aš likau jo vietoj.
Bet jau nei jis, nei aš
nesišypsojom.

Smile in the street

For a long time I was observing one
person.
He was standing and smiling.
People were driving and walking along
the street.

But he was standing and smiling.

How weird, isn't it?
In the middle of the day
Just stand and smile...

I followed his eyes,
It looks like nothing.
Later, I looked at his face.
It looks a little bit tired
And he didn't shave today.

How weird, isn't it?
In the middle of the day
Just stand and smile...

I didn't notice how I started smiling.
It's amazing!
Try it:
In the middle of the day
Just stand in the street and smile.
It feels amazing.

Later I approached the man:
- I am sorry...
You're always smiling.
Can you explain me why?

He looked at me for a moment
And his smile was gone:
- Smiling? Me?
It just seems like that...
And by the way,
That's not your business.

And then he walked away.
I stayed instead of him.
But none of us was smiling anymore.

*Austėja Pažėraitė, 6B kl.
Anglų kalbos mokytoja Evita Maksvytienė*

Anapus Nemuno

*Už Nemuno loja šunes,
Už Nemuno saulė leidžiasi,
O žmonės girgždina šulinius
Ir taikią ramybę skleidžia.*

*Ir vaikšto po vakaro tylą
Rimti, susikaupę, nešnekūs,
Tarytum eitių per tiltą
Tarp anapus ir šiapus.*

*Laimingi visi girdėję
Šią mūsų tylą iškalbią,
Priėmę šią valandėlę
Už visumą – aukštą ir talpią.*

*Už Nemuno loja šunes,
Už Nemuno saulė leidžiasi,
O žmonės girgždina šulinius
Ir taikią ramybę skleidžia.*

*Giedodami būtį kaip himną,
Kaip amžiną, ilgą tiltą,
Kaip trumpą apsireiškimą,
Kaip visišką vakaro tylą.*

Across the Nemunas

Across the Nemunas dogs are barking,
Across the Nemunas the sun is setting,
And people are squealing the wells
While spreading the peaceful calmness.

And walking in the silence of the evening
Seriously, focused and speechless,
As if walking over the bridge
Between one side and the other side.

And everyone's happy,
Who heard our eloquent silence,
Accepting this moment
As a tall and capacious whole.

Across the Nemunas the dogs are barking,
Across the Nemunas the sun is setting,
And people are squeaking the wells
While spreading the peaceful calmness.

Singing existence as anthem
As eternal endless bridge,
As short manifestation,
As a complete silence of the evening.

Tomas Kurtinaitis, 6A kl.
Anglų kalbos mokytoja Evita Maksvytienė

Už lango

*Už lango stovi aukšti
gal medžiai, gal milžinai.*

*Ir pasaka baigias anksti
kažkaip netikėtai liūdnai.*

*Jau atliula kraujo puta,
pilna išdavysčių kraupių.*

*Budėkit kas nors greta
prie lopšio ir prie kapų.
Pridenkit kas nors krūtine
krematoriumų rykles.*

*Štai paukštis eina žeme -
paberkit ir jam palest:*

*Gal tai benamė širdis,
netekusi kūno kažkur...*

*Dar norisi pabandyt
laimingą pasaką kurt.*

Outside the window

Outside the window stand high,
Maybe trees, maybe giants.

And the fairy-tale ends soon
Somehow unexpectedly sadly.

Blood foam is already flowing,
Full of dreadful betrayals
Please, someone guard nearby
The cradle and the graves.

Someone cover with your chest
Crematorium pharings.
Here, the bird is walking on the ground,
Also spread him something to peck.

Maybe it's a homeless heart,
Who lost its body somewhere...

It's still worth to try
To create a happy ending tale.

Kelio pasaka

Ramunėlei

*Kitados visi keliai į saulę ėjo,
Vienas ilgas baltas kelias buvo.
Juo į saulę ėjo, kas norėjo,
Kol ant kelių kelias nepargriuvo.*

*Ir dabar jisai ant žemės rangos,
Iš to skausmo skaudžiai susiraitęs.
Reikia kelia vėl paimt už rankos,
Vėl prikelt jį*

Ir į saulę eiti.

A fairy tale of the path

Dedicated to Ramunėlė

Some time ago, all paths went towards the sun,
It was just one long white path.
Who wanted, those and went,
Until the path fell on its knees.

And now, it's on the ground,
Hurtfully curling up from pain.
It's needed to take the path by hands again,
Wake it up again

and go towards the sun.

*Laurynas Maksvytis, 7 kl.
Anglų kalbos mokytoja Evita Maksvytienė*

*Didumas to, kas mumyse
iš meilės auga ir gerumo!
Aukšta liepsna, lig raudonumo
įkaitinanti mus.
Dvasia ir kūnas mūsų amžinumo.*

*Ir tu, ateinanti su ja,
esi šviesos atsiradimas.
Į mylinčias duris beldimas.
Prisiglaudimas tamsoje.
Prisikėlimas. Nutolimas.*

*Tai nuo tavęs čia taip šviesu.
Nuo žodžio, šitaip pasakyto.
Nuo pagalvojimo balsu:
turbūt ne dėl savęs esu-
esu turbūt dėl ko nors kito.*

An amount of that, what is in us
Grows from love and kindness!
A high flame, which heats us up to
redness
An eternity of our souls and body.

And you, who comes with it,
Are the beginning of the light
A knock to a loving door.
A cuddle in the dark.
Resurrection. Digression.

It is so bright because of you.
Because your word was said this way.
Because of thinking out:
Probably I am not for myself,
Probably I am for someone else.

Vitalija Dabušinskaitė, IVg kl.
Anglų kalbos mokytoja Evita Maksvytienė

Amžiaus pabaiga v

*Apkabink mane, kad būčiau gyvas,
lūpomis išnešk iš tos tamsos,
kur dvasia, netekusi drąsos,
suka pustuštės vienatvės girnas,
atsiskyrusi ir atskirta.*

*Nepažinęs, bet ir nepažintas,
pačiame gamtos viduryje —
mąstymas: vienintelis žibintas,
vis dažniau užgęstantis, deja,
beprotybių skersvėjuos — o, amžiau!*

*Būsena, kai pats save ryji.
Kai bejėgiškai rankas nuleidi,
pamėginęs apkabinti jį —
šitą savo amžių daugiaveidį:
staugiantį Apokalipsės žvėrį.*

*O, kaip auga vėliavos — ir kaip
jų šešėlyje žmogus mažėja!
Dirvonuoja apleisti laukai:
širdys, neapykantos prižėlę,
protai, baimės paukščių nutupėti.*

*Vakarėjantis dienų medus.
Gal net praregėjimas vėlyvas.
Laimė, jeigu spėjai atsidust:
apkabink mane, kad būčiau gyvas,
lūpomis išnešk iš tos tamsos.*

End of century V

Hug me to be alive,
with lips take me out of that darkness,
where the spirit, discouraged,
turns a half-empty lonely mill,
detached and separated.

Unknown, but also unfamiliar,
in the middle of nature -
thinking: the only lamp
More often turning off, unfortunately
madness drafts - oh, century!

A state where you devour yourself.
When you lower your hands helplessly,
trying to hug him -
this your multifaceted age:
the howling beast of the apocalypse.

Oh, how flags grow - and how
in their shadow man diminishes!
Abandoned fields are working:
hearts with grown hatred,
squatted minds by birds of fear.

Honey of evening days.
Maybe even a late vision.
Happiness if you managed to sigh:
hug me to be alive
with lips take me out of that darkness.

Gvidas Padaigis, IIg kl.
*Anglų kalbos mokytoja
Kristina Sabaliauskaitė*

Judėjimas

*Akis įsmeigę, rankas ištiesę,
Apakę savo šviesa,
Eina ir eina žmonės į tiesą,
Nors patys - yra tiesa.*

*Patys ją nešasi savo kūne,
Žino - nežino - vis tiek.
Patys sau supila naują viršūnę,
Kad būtų ko siekti.*

*Eikite, eikite, eikit, žmonės,
Eikit protinga minia.
Šitoj žmogaus ir tiesos kelionėj
Kažkur jūs rasit mane.*

*Saulė po kojom tekės ir leisis,
Viskas bus kelyje.
Paskui saulę eisi ir eisi,
Rankom sukdamas ją.*

*Vakaras aukštą laužą kūrena,
Degina tavo stabus.
Tik vieną kartą perėjai sceną -
Aplodismentų nebus.*

Movement

Eyes studded, hands straight,
Blinded by their own light,
People go and go to the truth,
Though they are it themselves.

They carry it in their body,
Know it – don't know it – who cares.
They make new mountains,
Just for something to reach.

People, go, and go, and go,
Go intellectual mass.
On this men and truth's path,
Somewhere you will find me.

Sun will flow and set beneath your feet,
Everything will be in the way.
You will go and go after the sun,
Spinning it in your hands.

In evening tall fire's crown
Will burn your gods down.
Only one time on the scene
There won't be any applause.

Rugilė Kuraitytė, IIg kl.
Anglų kalbos mokytoja
Kristina Sabaliauskaitė

*Tai gražiai mane augino
Laukas, pieva, kelias, upė
Tai gražiai už rankos vedė
Vasaros diena ilga.*

*Tai gražiai lingavo girios,
Uogų ir gegučių pilnos,
Tai gražiai saulutė leidos,
Atilsėję nešdama.*

*Tai gražiai skambėjo žodžiai:
Laukas, pieva, kelias, upė.
Tai gražiai iš jų išaugo
Vienas žodis – LIETUVA!*

Так красиво меня растили
Поле, луг, река, путь,
Так красиво за руку вёл
Долгий летний день.

Так красиво качалась роща,
Полная ягод и кукушек,
Так красиво солнышко садилось,
Неся тишину.

Так красиво слова звучали :
Поле, луг, река, путь.
Так красиво из них выросло
Одно слово- ЛИТВА!

***Kamilė Žliobaitė, IGA kl.
Rusų kalbos mokytoja Janė Karalevičienė***

Laiškas

*Parašysiu kaip niekad nebūna
Tik iš krintančių lapų suprasi
Jog tai buvo žemėj
Skaitysi
Ir galbūt tarp eilučių regėsi
Sunkiai einančias mano akis
Parašysiu kaip būna kai nieko
Iš alsavimo gal ir pažinsi
Jog tai aš
Kai skaitysi
Apkabink jį – tai viskas
Ką turiu.*

Письмо

Напишу как никогда не бывает
Только из падающих листьев поймёшь
Что это было на земле
Будешь читать
И возможно между строчками увидишь
Тяжело ходящие мои глаза
Напишу как бывает когда ничего
По дыханию возможно ты узнаешь
Что это я
Когда будешь читать
Обними его – это всё
Что у меня естью

***Kamilė Žliobaitė, IGA kl.
Rusų kalbos mokytoja Janė Karalevičienė***

Citatos iš Justino Marcinkevičiaus knygos „Dienoraščiai ir datos“

IgB klasės mokiniai

Anglų kalbos mokytoja Kristina Brazaitytė

*KAŽKADA, tenai, sapne, vieną akimirką
tarytum tapo aiški žmogaus ir būties
prasmė, bet ... nubudau ir pamiršau.
Žinojau tik, kad kažką žinojau. Visas mūsų
gyvenimas – lėtas to žinojimo
prisiminimas.*

ONCE UPON A TIME, there, in a dream,
for a moment it seemed that the meaning
of human being and being has become
clear to me, but... I woke up and I forgot.
All I know is that I knew something. The
whole our life is just a slow recollection of
that knowledge.

Gabija Kleveckaitė, IgB kl.

*KUO įvairesnė literatūra, tuo daugiau
širdžių ji aprėpia.*

THE MORE diverse literature is, the more
hearts it includes.

Gabrielė Žilinskaitė, IgB kl.

*NACIONALINĖ politika negali apsieit be
nacionalinės literatūros.*

NATIONAL politics cannot survive
without national literature.

Gabrielė Žilinskaitė, IgB kl.

*KAIP sunku poetui grumtis su pagunda
šaukti, rėkti, kaltinti!... Atrodo, tartum
garsiai išrėktas žodis iškelia tave aukštai,
tu tampi visiems matomas. Bet – tik
akimirką. Žodis subliūkšta lyg pradurtas
vaikiškas balionėlis, ir tu nukrenti, ir guli
nematomas tarp „garsių“ žodžių
nuolaužų...*

HOW hard it is for a poet to struggle with
the temptation to shout, to scream, to
blame!... It seems as if the word which is
pronounced loudly lifts you high and you
become visible to everyone. But just for a
moment. The world collapses like a pierced
balloon. You fall and lie invisible among
the wreckage of “famous“ words...

Gintarė Keturakytė, IgB kl.

GYVENIMAS amžinai ką nors įgyja ir ką nors praranda. Tačiau pasvert, ko daugiau – prarandamo ar įgyjamo – mums neduota: neturim „atskaitomybės sistemas“.

LIFE gains and loses something constantly. However, to weigh what of them - lost or gained - more we are not able: we do not have “accountability” system.

Titas Stoliarovas, IgB kl.

KIEKVIENA sekundė, kiekvienas žingsnis, kiekvienas mostas... – tai dar viena „kažko“ pabaiga, su kuria niekas nesibaigia.

EVERY second, every step, every gesture... it is another end of “something” with which nothing ends.

Kajus Kondrašas, IgB kl.

ŽMOGUS – kaip raidė knygoje, kurios pavadinimas – Žmonija. Tiktai pažindami raides pradedame skaityti.

HUMAN BEING is like a letter in a book whose title is “Mankind”. Only when we start to know letters we start to read.

Indrė Aponaitė, IgB kl.

GYVENIMAS – malonumų indas, pripildytas kartaus pareigos ir atsakomybės gėrimo.

LIFE is a bowl of pleasure filled with bitter juice of duty and responsibility.

Indrė Aponaitė, IgB kl.

SUSITIKAU su tavo varpais, tėvyne, ir mokausi jų kalbos.

HOMELAND, I have met your bells and now I am learning their language.

Gabrielė Žilinskaitė, IgB kl.

AMŽINYBĖS poezija akimirksnyje, jos alsavimas herojiškame žmogaus poelgyje, jo kūrybos polėkyje, jo milėje ir neapykantoje – tik šitai ir duoda mums galimybę (o gal tik galimybės iliuziją?) sutaikinti laikiną su amžinu, ribotą su beribiu.

The POETRY of eternity in an instant, its breathing in heroic behaviour of human beings, in their rush of creativity, in their love and hatred, only this give them opportunity (or perhaps only an illusion of opportunity?) to reconcile temporary things with eternal, limited with boundless.

Eimantas Eitutis, IgB kl.

MINTIES skurdumas, neturėjimas ką pasakyti dažnai slepiasi po sujaukta, tariamai giliamintiška forma. Tai diskredituoja poeziją, nors ir įmanoma tokiu būdu apgauti skaitytoją kokiam dešimtmečiui. Paskui neišvengiamai ateina praregėjimas.

The POVERTY of thought, the inability to say anything often hides behind a confused, supposingly profound form. This discredits poetry, though in this way it becomes possible to deceive the reader for a decade. Then inevitably everything becomes visible.

Modesta Tamkevičiūtė, Igb kl.

ATSISĖDAU ant kalnelio. Netoliese pasidėjau mišką, pasitiesiau Nemuną. Paleidau aukštyn žemės grumstą – sučiulbo! Namai! Čia namai.

I sat down on the hill. Nearby I put a forest, stretched the Nemunas out. I threw a clump of ground up into the air. It started chirping. Home! Here is home.

Kajus Kondrašas, Igb kl.

PROTU suvokta tiesa dar nebūtinai yra akstinas veiklai. Greičiau nulemia emocinis impulsas, kurį neretai suteikia literatūra. Ugdydam jausmus, literatūra ruošia žmogų veiklai ir žygdarbiui. Žygdarbio pagrindas – beveik visada emocinis nusiteikimas, pasiryžimas, ypatingos jėgos sprogdinantis jausmo užtaisas.

MENTALLY comprehended truth has not been inspirational activity yet. Actually, it has been determined by emotional impulse which is commonly provided by literature. While cultivating feelings, literature is preparing people for their activities and deeds. Emotional sense, determination and load of exploding supernatural power have become the basis of deeds.

Lukas Damijonaitis, Igb kl.

JEIGU pasaulis būtų tik atsitiktinumu suma, jame būtų neįmanoma gyventi. Literatūra prasideda nuo atsitiktinumo (plg.: atsitikimas), tačiau kiekviename atsitiktinume ieško jo motinos – būtinybės.

IF the world were a sum of coincidences then it would be impossible to live there. Literature starts with coincidence, but in

every coincidence it searches for its mother
which is necessity.

Juozas Raila, IgB kl.

*Yra daugybė būdų pažvelgti į žmogaus
sielą: ištartas žodis, kontekstas, intonacija,
žvilgsnis, judesys, veido mimika... Tai
tartum kalbos ženklai, kuriuos mes deja,
prastai mokam, paviršutiniškai ir blogai
suprantam.*

There are many ways to look at the human
soul: the uttered word, the context, the
intonation, the glance, the gesture, the
facial expression ... These are like the signs
of language which, unfortunately, we
know poorly and comprehend superficially
and wrong.

Rytis Sakalavičius, IgB kl.